

„VUOROSSAOLEVAT KYSYMYKSET“ KIRJOITUKSEN JOHDOSTA

Olemme lainanneet tämän mainion kirjoituksen „Rabotsheje Znamja” lehden — Keskisen teollisuusalueen äänenkannattajan — 7. numerosta ja se on vastaus otzovistin kirjoitukseen, joka julkaistiin saman lehden 5. numerossa. Otzovistin kirjoitus julkaistiin väittelykirjoituksena, ja „Rabotsheje Znamjan” toimitus liitti siihen varauksensa, ettei se ole samaa mieltä kirjoittajan kanssa. Tähän 7. numerossa julkaistuu kirjoitukseen toimitus ei ole liittännyt mitään varausta, ja se kuvastaa siis itse toimituksen mielipidettä.

Olemme jo kauan esiintyneet „Proletarissa” jyrkästi otzovismia vastaan ja osoittaneet aivan selvästi, että mikäli otzovismi muuttuu tavallisesta mielialasta *suunnaksi*, poliitiikan systeemiksi, niin sikäli se luisuu pois vallankumouksellisen marxilaisuuden raiteilta, sikäli se tekee periaatteessa eron bolshevismista. Mutta tämän, bolshevikkien moskovalaisessa äänenkannattajassa julkaistun kirjoituksen jälkeen meidän on tunnustettava, että tähän asti me emme ole vielä asettaneet kysymystä otzovismista kyllin jyrkästi, vaan olemme väheksyneet sitä vaaraa, joka uhkaa bolshevikkiryhmämme periaatteellista johdonmukaisuutta niiden henkilöiden taholta, jotka haluavat yhdistää tämän otzovismin bolshevismiin. Toteamme, että tov. Moskvitsh, edellä julkaisemamme artikkelin kirjoittaja, on asettanut kysymyksen yhtä jyrkästi, yhtä selvästi, yhtä periaatteellisesti kuin mekin asetimme sen otzovistien kanssa käydyissä yksityisväittelyissä: moskovalaisen äänenkannattajamme, joka kohtaa eläviä otzovismin edustajia joka päivä ja näkee paikan päällä, miten he käytännössä

harjoittavat otzovistista agitaatiotaan, joka päivä päivältä uhkaa poiketa yhä enemmän syrjään vallankumouksellisen sosialidemokratian tieltä,— oli pakko asettaa kysymys niin jyrkästi ja periaatteellisen leppymättömästi, niinkuin se on täydellä syyllä asetettu. *Joko* vallankumouksellinen marxilaisuus, s.o. Venäjällä — bolshevismi, *tahi* otzovismi, s.o. luopuminen bolshevismista, näin moskovalainen toveri on asettanut kysymyksen. Täten hän on asettunut täydellisesti sen kysymyksenasettelun kannalle, jonka me esitimme toverien otzovistien kanssa käydyissä ennakkokiistoissa puolueen yleisen konferenssin edellä.

Tiedämme, että on olemassa työläisbolshevikkeja, jotka nykyään ovat myötämielisiä otzovismille, mutta useimmissa tapauksissa heidän „otzovisminsa” ei ole mitään muuta kuin nopeasti ohimenevä *mieliala*, jota meidän duumaryhmämme suuret virheet pitävät yllä. Ja kaikki se, mitä artikkelin kirjoittaja ja me olemme edellä sanoneet, ei tietenkään koske lainkaan heitä. Mutta mikäli otzovismista tehdään teoria, mikäli se muutetaan kokonaiseksi politiikan systeemiksi,— ja sitä tekee vähäinen ryhmä, joka on olevinaan „oikean” vallankumouksellisuuden edustaja,— sikäli käytäköön leppymätöntä *aatteellista sotaa!* Lainaamamme artikkelin kirjoittaja on aivan oikeassa sanoessaan, että otzovistin järkeilyt „Rabotsheje Znamjan” 5. numerossa (julkaisimme tuon kirjoituksen „Proletarin” 39. numerossa) ja yleensä otzovismi *suuntana* ovat samaa kuin *nurinpäin käännetty menshevismi*, joka propagoi „työväen edustajakokousta” y.m. Ja hän on vieläkin enemmän oikeassa sanoessaan, että ne *periaatteelliset* todistusperusteet, joita eräät otzovistit esittävät suuntansa puolustukseksi — heidän poliittisesta tietoisuudestaan riippumatta — uhkaavat objektiivisesti lähentää heitä anarko-syndikalistihin tai yksinkertaisesti anarkisteihin.

Moskovalainen kysymyksenasettelu on osoittanut aivan selvästi, miten poliittisesti lyhytnäköisiä — kaikista hyvistä alkeistaan huolimatta — ovat ne bolshevikit, jotka eivät halua tunnustaa otzovismissa piilevän *periaatteellista* vaaraa, jotka näkevät siinä *vain* „käytännöllisiä erimielisyyksiä”, näkevät otzovismissa „terveen jyvän” eivätkä vasemmalta uhkaavan aatteellisen likvidaattoruuden itua. Moskovalaisen toverin kirjoituksen on osoitettava heille, että verhotessaan aatteellisesti otzovisteja tai yaikkapa vain

säilyttäessään näiden suhteen ystävällisen aatteellisen puolueettomuutensa he valavat vettä otzovistien myllyyn, *heistä tulee näiden sotavankeja* ja he vahingoittavat bolshevismia.

Otzovismi *ei ole* bolshevismia, vaan pahin mahdollinen poliittinen irvikuva, minkä bolshevismiin pahin poliittinen vastustaja on suinkin voinut siitä keksiä. Siitä pitää olla *täysi selvyys*. Me pidämme tarpeellisena, että kaikki bolshevikit, aina viimeistä kerhoa myöten, tekisivät itselleen aivan selväksi otzovismiin todellisen merkityksen, tekisivät täysin selväksi ja asettaisivat itselleen kysymyksen: eikö „vallankumouksellisuuden” ja „vasemmistolaisuuden” lipun alla ajeta läpi ilmeistä luopumista vanhan bolshevismiin mainehikkaista perinteistä, sen bolshevismiin perinteistä, jollaiseksi se muodostui vallankumousta edeltäneellä kaudella ja vallankumouksen tullessa.

Siinä tarkoituksessa aloitimme „Proletarissa” väittelyn näistä kysymyksistä. Julkaisimme *kaikki* mitä meille lähettiin ja painatimme uudelleen kaiken, mitä bolshevikit ovat Venäjällä kirjoittaneet siitä. Tähän mennessä emme ole hylänneet *ainoatakaan* väittelykirjoitusta ja samoin tulemme menettelemään edelleenkin. Valitettavasti toverit otzovistit ja heille myötämieliset toverit ovat tähän mennessä lähettäneet lehdellemme vähän aineistoa ja yleensä vältelleet periaatteellisen credonsa avointa ja täydellistä esittämistä lehdistön palstoilla, katsoen paremmaksi puhella „keskenään”. Kehotamme kaikkia tovereita, niin otzovisteja kuin ortodoksisia bolshevikkejakin, esittämään katsomuksensa „Proletarin” palstoilla. Tarpeen vaatiessa julkaisemme meille lähetetyt aineistot erikoiskirjasenakin. Aatteellinen selvyys ja lujuus — sitä me tarvitsemme, erikoisesti nykyisenä raskaana ajankohtana.

Antaa herrojen eserräin hämätä erimielisyyksiään ja onnitella itseään „yksimielisyyden” johdosta hetkellä, jolloin heistä täydellä syyllä sanotaan: heidän keskuudessaan on kaikkea mitä suinkin haluat — kansansosialistisesta liberalismista alkaen aina pommiliberalismiin saakka.

Antaa menshevikkien sopeutua aatteellisesti Tsherevaniniin ja kumpp. Antaa heidän käyttää kahdenkertaista kirjantapoa (saksalaisten edessä he julistivat luopuvansa Tsherevaninista, mutta venäläisessä lehdistössä antavat hänelle suukon), antaa heidän sopeutua vallankumouksellisen

marxilaisuuden perusteiden aatteellisiin likvidaattoreihin, antaa heidän hämätä erimielisyyksiään ja mennä tässä sellaiseen taituruuteen saakka, että yksinkertaisesti liimavat paikan erimielisyyksien päälle (ks. „Golos Sotsial-Demokrata”, № 10—11), jossa menshevikkien ja Plehanovin väliset erimielisyydet on „poistettu” siten, että niiden päälle on yksinkertaisesti liimattu paikka ¹⁰⁵.

Meidän puolueyhymämme ei pidä pelätä sisäistä aatteellista taistelua, kun se kerran on tarpeellista. Tässä taistelussa puolueyhymämme lujittuu entisestään. Me olemme sitäkin suuremmalla syyllä *velvollisia* selvittämään erimielisyytemme, kun meidän virtauksemme alkaa tosiasiallisesti yhä enemmän vastata koko puoluettamme. Me kehotamme tovereita bolshevikkeja pyrkimään *aatteelliseen* selvyyteen ja kumoamaan kaikki maanalaiset huhut, olkoot ne lähtöisin mistä tahansa. On olemassa paljon sellaisia, jotka ovat halukkaita, kuten menshevikit toisen edustajakokouksen jälkeen, salavihkaa vaihtamaan mitä vakavimmista peruskysymyksistä käydyn aatteellisen taistelun pikkumaisiin rettelöihin. Heille ei pidä olla sijaa bolshevikkien keskuudessa. Työläisbolshevikkien on annettava sellaisille yrityksille päättäväinen vastaisku ja vaadittava yhtä: *aatteellista selvyyttä, selviä katsomuksia, periaatteellista linjaa*. Ja juuri silloin, kun on olemassa tällainen täydellinen aatteellinen selvyys, voivat kaikki bolshevikit esiintyä organisaatiosuhteessa yhtä yhtenäisinä, yhtä lujasti yhteenliittyneinä kuin meidän puolueyhymämme on tähän asti aina esiintynyt.

„Proletari” № 42,
helmikuun 12 (25) pnä 1909

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan